

sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lutego 2020 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu R. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 24 stycznia 2020 r. do 22 kwietnia 2020 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, a od 23 kwietnia 2020 r. do 22 maja 2020 r. w wysokości 75% podstawy wymiaru z ogólnego stanu zdrowia i jednocześnie odmówił prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 24 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że nie kwestionuje, iż ubezpieczony w dniu 26 lipca 2019 r. uległ wypadkowi przy pracy, jednakże Komisja Lekarska ZUS uznała o celowości przyznania ubezpieczonemu świadczenia rehabilitacyjnego z ogólnego stanu zdrowia, uznając, że stan zdrowia ubezpieczonego, w związku z tym konieczność otrzymania świadczenia rehabilitacyjnego nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

W odwołaniu z dnia 24 lutego 2020 r., sprecyzowanym kolejnymi pismami, R. P. wniósł o zmianę powyższej decyzji i przyznanie zasiłku rehabilitacyjnego w wysokości 100%. Zdaniem odwołującego jego stan zdrowia uległ miał związek wyłączenie z wypadkiem przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania w całości, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 26 lipca 2019 r. R. P. rozpoczął pracę o godzinie 6.00 w swoim zakładzie pracy – (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., w dziale AGD/BOT na stanowisku pracownika hali. Około godziny 6.55. R. P. wywoził odpady wózkami paletowym. Pojechał do pomieszczenia, gdzie znajdują się komunalne prasy hydrauliczne. Segregował odpadu, wyrzucił do otwartej komory karton. Z kosza wyciągnął folie, podszedł do drzwi komory (gdzie wyrzuca się folie), rzucił folie na posadzkę, przed drzwiami, otworzył zamasyście drzwi komory wysypu i prawą nogą kopnął w folię, żeby folia wpadła do wysypu. Folia nie wpadła. R. P. schylił się i zaczął zbierać oraz wrzucać folię do wysypu. W tym samym momencie, zaczęły zamykać się drzwi, które uderzyły R. P. w głowę w okolicy ciemieniowej. R. P. doznał urazu rany ciętej, z której leciała krew. Następnie udał się do kierownika działu, który opatrzył mu krwawiącą ranę. Odczuwał łagodny ból głowy, który z czasem zaczął narastać. Na polecenie kierownika działu, R. P. został zawieziony do przychodni na ul. (...). Lekarz w przychodni, skierował go na Szpitalny Oddział Ratunkowy w Szpitalu w Z..

Przedmiotowe zdarzenie zostało uznane przez pracodawcę uznane za wypadek przy pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w opinii z dnia 9 października 2019 r. uznał zdarzenie z dnia 26 lipca 2019 r. za wypadek przy pracy.

Niesporne, a nadto dowód: p rotokół nr (...) z 7 sierpnia 2019 r., k. 18, o pinia w sprawie uznania zdarzenia za wypadek, k. 11 akt rentowych dot. sprawy nr 390000/ (...)

Po wypadku R. P. przebywał na zwolnieniu lekarskim i pobierał z tego tytułu zasiłek chorobowy wypadkowy.

Wnioskiem z dnia 23 grudnia 2019 r. R. P. wniósł o przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego w związku z doznany wypadkiem przy pracy.

Wobec orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 stycznia 2020 r., a następnie orzeczenia komisji lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 12 lutego 2020 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że R. P. jest niezdolny do pracy, a w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy, istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. Uznano, że niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Niesporne, a nadto dowód: o rzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 stycznia 2020 r., akta rentowe REH 105580, o rzeczenie komisji lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 12 lutego 2020 r., akta rentowe REH 105580

Po wypadku z dnia 26 lipca 2019 r. R. P. był pod stałą opieką neurologa oraz psychiatry. R. P. zgłaszał, że od wypadku występowała u niego niedoczulica połowiczna prawostronna, skarżył się na bóle i zawroty głowy, problemy ze słuchem. Nie był w stanie przypomnieć sobie przebiegu wypadku. W grudniu 2019 r. zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy z powodu drżenia ręki oraz okresowego paraliżu ręki. Badanie metodą rezonansu magnetycznego w styczniu 2020 r. wykazało warunki topograficzne sprzyjające prawostronnemu konfliktowi nerwowo-naczyniowemu n. VII i VIII, poza tym obraz mózgowia był w normie.

Na podstawie decyzji z dnia 27 maja 2020 r. R. P. został zaliczony do stopnia niepełnosprawności – umiarkowanego ustalonego od dnia 26 lipca 2019 r. do 31 maja 2020 r., ustalony stopień niepełnosprawności datowano od dnia 5 kwietnia 2020 r.

Dowód: dokumentacja medyczna, kopertka k. 77 – karty nr 1, 2, 4-10, 12-13, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 27 maja 2020 r., k. 49

Przebyty powierzchniowy uraz okolicy ciemieniowej podczas wypadku w dniu 26 lipca 2019 r. nie miał następstw neurologicznych. Objawy izolowane deficytu neurologicznego określone w badaniach neurologicznych przez lekarzy specjalistów z zakresu neurologii występowały u ubezpieczonego od grudnia 2019 r. i wymagały diagnostyki oraz obserwacji klinicznej. Izolowane objawy ubytkowe neurologiczne o podłożu samoistnym, nie stanowiły konsekwencji przebytego wypadku przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r.

Dowód: o pnia sądowa wraz z opinią uzupełniającą biegłego z zakresu neurologii, k. 78-86, 137-139

W wyniku wypadku z dnia 26 lipca 2019 r. oraz jego następstw doszło u R. P. do załamania mechanizmów adaptacyjnych i dekompresji stanu psychicznego w postaci stanów lękowych, obniżonego nastroju, wycofania z kontaktów społecznych, wzmożonego napięcia, niepokoju, zaburzeń snu oraz zaburzeń funkcji poznawczych. W konsekwencji wypadku doszło zatem do pogorszenia jakości życia, możliwości wykonywania w sposób adekwatny ról społecznych, poczucia bezradności, braku poczucia wpływu, sprawstwa, wycofania z kontaktów społecznych, istotnego zaburzenia funkcji poznawczych. Stan psychiczny R. P. pozostaje w bezpośrednim związku z wypadkiem przy pracy, którego doznał on w dniu 26 lipca 2019 r. Niezdolność do pracy R. P. w okresie od 24 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r., z uwagi na stan psychiczny i funkcjonowanie psychospołeczne oraz poznawcze, stanowiła konsekwencje wypadku przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r.

Dowód : o pnia sądowa psychiatryczno-psychologiczna z 25 marca 2022 r., k. 264-270

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy niezdolność do pracy R. P. w okresie od 24 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r. pozostawała w związku wypadkiem przy pracy, któremu niespornie uległ w dniu 26 lipca 2019 r. Organ rentowy odmawiając prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w postaci 100% podstawy wymiaru oraz przyznając prawo do tego świadczenia w wysokości 90% podstawy wymiaru za okres od 24 stycznia 2020 r. do 22 kwietnia 2020 r., oraz 75% podstawy wymiaru za okres od 23 kwietnia 2020 r. do 22 maja 2020 r., argumentował, że niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy.

Stan faktyczny w sprawie został oparty na dokumentach, wiarygodność których nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Zatem dokumentacja medyczna pozwoliła Sądowi na ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego i mogła stanowić podstawę do prowadzenia dalszych ustaleń co do związku dolegliwości jakie wystąpiły u ubezpieczonego z wypadkiem przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r.

W sprawie nie było kwestionowane przez żadną ze stron, że w dniu 26 lipca 2019 r. R. P. doznał wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1205), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje świadczenie rehabilitacyjne - dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Jednocześnie stosownie do treści art. 7 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do świadczeń wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, podstawy wymiaru i ich wysokości, a także przy ich wypłacie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

I tak, zgodnie z art. 18 ust. 1-3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60 poz. 636 ze zm.) – dalej: „ustawa zasiłkowa”, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. O okolicznościach, o których mowa wyżej orzeka lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego. Oznacza to, że przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego uwarunkowane jest łącznym zaistnieniem dwóch przesłanek dalszą niezdolnością do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego oraz rokowaniem odzyskania zdolności w wyniku kontynuowania leczenia lub rehabilitacji leczniczej.

Niezdolność ubezpieczonego do pracy w spornym okresie, a także samo prawo do świadczenia rehabilitacyjnego nie były sporne. Przedmiotem sporu jest jedynie wysokość świadczenia rehabilitacyjnego, która jest różna w zależności od ustalenia czy świadczenie to jest przyznane w związku z wypadkiem przy pracy, czy jedynie na podstawie ogólnego stanu zdrowia. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 1 ustawy zasiłkowej, świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, 75% tej podstawy za pozostały okres, a jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży - 100% tej podstawy. Jednakże w przypadku wypłaty zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego świadczenia te – zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej – przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Tym samym, aby przyznać prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru kluczowym było ustalenie, że dalsza niezdolność do pracy odwołującego była wywołana wypadkiem przy pracy. Adekwatnym w tym zakresie było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy. Z uwagi na zgłaszane przez ubezpieczonego dolegliwości takie jak zawroty głowy, krwawienia z nosa, narastający problem ze snem, koncentracją, słuchem, zaniki pamięci oraz nerwowość, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza neurologa oraz opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii.

Powołana przez Sąd biegła z zakresu neurologii B. M. po analizie dokumentacji lekarskiej oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego uznała, że izolowane objawy ubytkowe neurologiczne o podłożu samoistnym, które wystąpiły u ubezpieczonego w grudniu 2019 r. nie stanowią konsekwencji przebytego wypadku przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania treści przedmiotowej opinii. Opinię tę należy uznać za pełną i spójną. Odnosząc się do zarzutów do opinii sformułowanych przez ubezpieczonego, w opinii uzupełniającej biegła w spójności z opinią główną wskazała, że bezpośrednio po wypadku, badanie obrazowania KT mózgowia nie wykazało dysfunkcji mózgowia (złamania kości pokrywy czaszki, ogniska stłuczeń w obrębie mózgowia, występowania krwawiaków wewnątrzczaszkowych, czy krwawienia, brak było obrzęku mózgowia. Także TK szyi nie wykazało zmian ogniskowych. Nie była konieczna hospitalizacja na oddziałach chirurgicznym lub neurochirurgicznym. Dalsza diagnostyka i leczenie w kierunku choroby neurologicznej zostały zalecone dopiero w grudniu 2019 r., po hospitalizacji w dniu 21 grudnia 2019 r. i zgłoszeniu przez ubezpieczonego drżeń ręki, paraliżu.

Jednocześnie jednak powyższa opinia pozostawała bez wpływu na jej ostateczne rozstrzygnięcie. Niezależnie bowiem od zgłaszanych przez ubezpieczonego dolegliwości natury neurologicznej, wskazywał on również na: stany lękowe,

zaburzenia snu, wahania nastroju, niepokój, zaburzenia pamięci, drżenie rąk. W tym zakresie rozstrzygająca była opinia biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii. Biegłe tych specjalności po analizie dokumentacji lekarskiej oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego, w tym przeprowadzeniu wskazanych w opinii testów psychologicznych stwierdziły, że wyniki uzyskiwane przez ubezpieczonego odzwierciedlają patologię organiczną tkanki mózgowej na poziomie dyskretnych zmian organicznych w ogólnym układzie nerwowym. W konsekwencji w ocenie biegłych w wyniku wypadku z dnia 26 lipca 2019 r. oraz jego następstw doszło u R. P. do załamania mechanizmów adaptacyjnych i dekompresji stanu psychicznego w postaci stanów lękowych, obniżonego nastroju, wycofania z kontaktów społecznych, wzmożonego napięcia, niepokoj, zaburzeń snu oraz zaburzeń funkcji poznawczych. W efekcie istnieje bezpośredni związek pomiędzy ustalonym stanem psychicznym ubezpieczonego w okresie od 22 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r. a doznany wypadkiem przy pracy. Biegłe oceniły, że niezdolność do pracy R. P. w okresie od 24 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r., z uwagi na stan psychiczny i funkcjonowanie psychospołeczne oraz poznawcze, stanowiła konsekwencje wypadku przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r.

Sąd uznał, że sporządzona opinia sądowa psychiatryczno-psychologiczna jest w pełni rzetelna i wiarygodna. Opinia tak jest bowiem pełna i spójna, zawiera w sposób logiczny i przekonujący umotywowane wnioski korespondujące z wykonanymi badaniami i przeprowadzoną analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego. Opinia została wydana została przez zespół biegłych dwóch specjalności – lekarza psychiatrę i psychologa, po badaniu przedmiotowym oraz dogłębnej analizie dokumentacji medycznej. Opinia nie była przy tym kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

W tym stanie rzeczy, kierując się wnioskami opinii sądowej sporządzonej przez biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, Sąd ustalił, że niezdolność do pracy ubezpieczonego w okresie od 24 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r., jako dalsza niezdolność do pracy, po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 26 lipca 2019 r.

W tym stanie sprawy, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję z dnia 19 lutego 2020 r. przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 24 stycznia 2020 r. do 22 maja 2020 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu wypadku przy pracy.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

23 września 2022 r., S. (...)